

е то изражено въ споменжтыйтъ ферманъ. Тый поне ся отзовава за туй Цариградскыйтъ Патриархъ. Но, като разгледамы работжтж безпристрастно, може положително да утвърдимъ, че рѣшеніето на тозъ въпросъ е събытіе по-близко на политическжтж исторіѣ, неже на черковнжтж; защото и самыйтъ въпросъ е былъ не въ догматътъ на вѣржтж, но въ администраціѣтж (управленіето) черковаж. Българитѣ, които бы получили черковното си управление, спазватъ свойжтж націоналность, като залогъ на възрожденіето си. Съ рѣшеніето на Българскый черковенъ въпросъ е унищожена тая заднята мысль у гърцытѣ за великжтж идеѣ, която може бы и да е была истинныйтъ мотивъ (причинѣ) за въвежданіето на Христіанството въ Българіѣ. Мнозина, като ся увличать отъ резултата на историческото събытіе — въвежданіето на христіанството между Българитѣ, прѣдполагать, че цѣльтж на гърцытѣ была ужъ добра, но ный ся сумнявамы въ това. И ако вникнемъ по-дълбоко въ древнжтж исторіѣ на Българитѣ, ще да видимъ, гдѣ е истинныйтъ мотивъ на това. Основательтъ на Българіѣ Аспарухъ и неговытѣ прѣмници бжхтж-